

Un aixovar, un viatge

Ni soldats de terracota
que vetllin per uns ossos
que el temps consumirà,
ni vestits que ennobleixin
un cos ja condemnat
a descompondre's,
ni armes que cap braç
no sostindrà,
ni tampoc una ploma
que em dugui un últim vers.

Només l'albada encesa,
la terra assedegada,
les ombres estimades dels absents,
les mans que m'acollien,
les mirades desades als meus ulls.

Tan sols les hores conquerides a la llum
la veu de la tendresa,
el cant de les onades
dins la nit,
que arriben del passat.

Tan sols l'oblit.

Després de tots els somnis,
m'endinso nu
per uns camins
que a cada pas que faig
van esvanint-se.

Carles Duarte i Montserrat

EL BAGATGE

“Quina cara faré quan seré morta?”

Pàl·lida i maquillada -ves què hi farem-,
els ulls tancats i la veu trencada.

Portaré un llibre de Fuster i un altre
de Rilke -les Elegies a Duino, és clar-.

I entre les mans, de dits afilats, duré
una flor groga i l'immarcescible desig
de llibertat.

Isabel-Clara Simó

AMANECER Y ANOCHECER DE LA VIDA

Cuando veo el amanecer con el sol rojizo, impactante, y el anochecer con la luna, brillante u oscura pienso, eso es la vida, nacer y morir y en su tránsito ¿qué tenemos? Felicidad, tristeza, sufrimiento, alegrías ...pero hay algo que todos podemos disfrutar y es el mejor presente la NATURALEZA, los colores de nuestro planeta; la TIERRA, la luz del sol, la energía infinita del amor entre los seres hacia las personas que queremos.

¿Qué me llevaría en el último momento? ¿Qué me llevaría en el viaje hasta el otro mundo, en mi muerte? Me llevaría los recuerdos, todos y cada uno de ellos, he disfrutado porque de todos ellos he aprendido a madurar y me han permitido crecer y cada experiencia ha sido una oportunidad y un momento importante en el tránsito de mi vida, por eso no puedo dejar nada, tengo que tenerlos conmigo, no puedo permitir que nadie me arrebatara nada, son míos, únicos, personales. También me llevaría los momentos que he compartido con las personas que quiero, el AMOR, los momentos de soledad, los momentos donde he podido sentir y ver el mar, pasear por las montañas, los bonitos colores de las flores y plantas silvestres, los momentos donde la pasión por la naturaleza y los seres vivos adquieren su máximo exponente, los momentos donde demostramos ser únicos porque somos pequeñas partículas en un universo inmenso y eso es nuestro regalo la VIDA.

¿Qué dejaría en mi tumba? Lo que la vida me ha dado, el bastón de la generosidad, la espada de la valentía, el libro de mis pensamientos; y así poder ver y sentir que mi memoria sigue viva en las personas que me aman y mi lección de vida puede ser de utilidad a la humanidad.

Ángela de la Rosa

UN AJUAR, UN VIAJE

Los momentos que configuran nuestra vida, se suceden unos tras otros. Caminan y viajan entrelazados hasta llegar al final. El último viaje.

El viaje se engrandece si lo compartes con los demás.

Y vas tejiendo tu propio ajuar, en el que se funde: lo que has hecho, cuánto has dado, en qué te has implicado...

El testimonio de estos hechos permanecerá, por un tiempo limitado.

Es limitado nuestro recuerdo en los demás.

Porque existes mientras estás en la memoria de alguien.

Dada la humanidad tan inmensa,
la verdadera trascendencia vendría por haber pertenecido y colaborado

en esa época en la que la barbarie quede superada por la generosidad,

la inteligencia, el ingenio, la justicia...

En la que se goce de libertad y dignidad.

En la que el hombre salve al hombre.

Manuela Hervás

Aixovar insepult

¿Quin farcell per dreçar rotunda ronda?
Amollar llast, mes sense perdre el fil;
si savi m'enduria sols l'estil;
si no, en rivets l'enyor, futur de blonda,

mocador net de l'esperança fonda
i, el més feixuc impediment, els mil
records ardents que no em deixen tranquil;
rumbejaria els fons calant la sonda

i escalaria dunes d'ales falbes
—el margalló em vigilaria mut—.
Sobreviuria sense ormeig ni einam

i m'alliçonarien fulles balbes
d'idea lliure i transparent escut:
viatge endins entre horitzó i rocam.

Jaume Comas

La casa de Píndar

Podem en la memòria
com el darrer cop d'una destrat al tronca d'un arbre,
convertits tots els records en un temps
que ja no reconeixerem mai més
com a nostre.

Però cal salvar-ne sempre alguna cosa;
la llum d'un vespre, el gest d'una carícia,
la calor brillant després d'un bes
al llavis.

Com Alexandre amb Tebes:
Va enderrocar pedra a a pedra la ciutat hostil,
Però hi deixà en peu
La casa de Píndar.

Manuel Forcano

Un aixovar, un viatge...

Parlar d'un aixovar . . .

Vet-ho aquí un excel·lent doble motiu per a fer-ne un ben entretingut tema de conversa... Vulguis no vulguis, l'expressió d'ambdós termes, units, ens fa pensar si res no ho destorba, en les noces entre una dona i un home que no trigarà gaire a realitzar-se. Tres mesos? Potser més i tot...! El cas és que aquests dos mots, *aixovar* i *viatge*, els aparellem de manera natural i consentida en el nostre particular univers. Són inseparables perquè ho tenim molt interioritzat, això del casament amb aixovar i viatge. I doncs, ja que no ens referirem a cap casori en particular, deixem aquesta visió estereotipada que vincula —necessàriament?— ambdós motius.

L'aixovar, quan parlem del món egipci antic, el dels faraons, té la connotació exacta amb les riques ofrenes que es dedicaven a la persona difunta, la de màxima autoritat que havia regit el govern, les relacions amb altres països i, en general, la vida i el benestar del poble. Dit amb paraula: el Faraó era l'exponent humà de la divinitat. En el seu llarg, o curt, període de poder que cada faraó va regir els afers del poble, va fer prou acumulació de riqueses materials, principalment en joies i metalls preciosos, per tal de poder fer-se el seu particular aixovar funerari. Aquest imprescindible i valuós element, doncs, constituïrà la garantia de benestar en la seva “vida” més enllà de la mort física.

Parlar d'un viatge . . .

Anem un pas més endavant en allò que ens té fascinats: *el viatge*. Aquesta esperança la devien haver anhelat, ja de ben jovenets, aquells tan prominents faraons de l'Antic Egipte, quan somiaven desperts com seria la vida en el seu futur de persona adulta. Pensem, però, que l'hem de veure com l'escapada, la deslliurança franca i il·lusionada vers un món desconegut. Un món d'horitzons oberts que els permetria fer una mirada il·lusionada i profunda per a captar-lo i, alhora, apropiar-se d'allò que se'ls mostraria com a cosa pròxima, al seu abast. Els qui hem tingut el privilegi, una vegada finida la infantesa i la pubertat, d'haver viatjat una mica, o un bon tros, prou i força més enllà de la curta distància que hi havia entre casa nostra i l'escola, o entre casa i la feina, o de la llunyania del lloc dels estudis superiors, podem estar ben agraïts perquè a molts de nosaltres aquesta sort ens ha estat donada amb escreix. Oh! Si poguéssim penetrar dins la ment del faraó Tutankhamon...! Tenia l'edat de divuit anys quan va morir!

Per tant, hem de concloure que hem estat a l'aguait en allò que ens ha fet créixer, i que no ha estat gens inútil tot el que hem après, i reconèixer també que no ens ha estat gens fàcil... I hem d'estar d'acord, alhora, que viatjar ens ha fornit amb escreix de capacitat per a situar-nos en aquell nivell que ens va donar tot allò que estimàvem i volíem, ja de joves.

Manel Alonso Figueres